"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଏବେ ତୁମେମାନେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ, ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ କୌଣସି ଆସୁରୀ ଗୁଣ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ନିଜର ଉନ୍ନତି କରିବାର ଅଛି କୌଣସି ଭୁଲ୍ କରିବାର ନାହିଁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମେ ସଂଗମଯୁଗୀ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେଉଁ ନିଶ୍ଚୟ ଏବଂ ନିଶା ରହିଛି ?

ଉତ୍ତର:- ଆମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ଏବଂ ନିଶା ରହିଛି ଯେ ଆମେମାନେ ଏବେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ଅଟୁ । ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ହେବୁ ଏବଂ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ମଧ୍ୟ ହେବୁ । ଏହି ସଂଗମରେ ଆମର ଟ୍ରାନ୍ସଫର୍ ଅର୍ଥାତ୍ ବଦଳି ହେଉଛି । ଆସୁରୀ ସନ୍ତାନରୁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସନ୍ତାନ ହୋଇ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ହେଉଛୁ, ଏହାଠାରୁ ବଡ ପ୍ରାପ୍ତି ଆଉ କିଛି ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ବସି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ପ୍ରାୟତଃ ମନୁଷ୍ୟ ଶାନ୍ତିକୁ ପସନ୍ଦ କରିଥା'ନ୍ତ । ଘରେ ପିଲାମାନଙ୍କର ଖିଟ୍‌ପିଟ୍ ହେଲେ, ଅଶାନ୍ତି ହୋଇଥାଏ । ଅଶାନ୍ତିରୁ ଦୁଃଖ ମିଳିଥାଏ । ଶାନ୍ତିରୁ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ । ଏଠାରେ ତୁମେମାନେ ବସିଛ, ତୁମମାନଙ୍କୁ ପ୍ରକୃତ ଶାନ୍ତି ମିଳୁଛି । ତୁମମାନଙ୍କୁ କୁହାଯାଉଛି କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ । ଆତ୍ମାରେ ଯେଉଁ ଅଧାକଳ୍ପର ଅଶାନ୍ତି ରହିଛି, ତାହା ଶାନ୍ତିର ସାଗର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ଦୂରେଇଯିବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଶାନ୍ତିର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଶାନ୍ତିର ଦୁନିଆ ଏବଂ ଅଶାନ୍ତିର ଦୁନିଆ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଅଲଗା ଅଟେ । ଆସୁରୀ ଦୁନିଆ, ଈଶ୍ୱରୀୟ ଦୁନିଆ, ସତ୍ୟଯୁଗ, କଳିଯୁଗ କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି, ଏକଥା କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେମାନେ କହୁଛ ଆମେ ମଧ୍ୟ ଆଗରୁ ଜାଣିନଥିଲୁ, ଯଦିଓ ଉଚ୍ଚପଦଧାରୀ ମଧ୍ୟ ଥିଲୁ । ପଇସା ବାଲାଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚପଦଧାରୀ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଗରୀବ ଏବଂ ସାହୁକାର ତ ବୁଝିପାରିବେ ନା । ସେମିତି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରୁଛ ବାସ୍ତବରେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସନ୍ତାନ ଏବଂ ଆସୁରୀ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣୁଛ — ଆମେ ହେଉଛୁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସନ୍ତାନ । ଏହା ପକ୍କା ନିଶ୍ଚୟ ରହିଛି ନା । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ବୁଝୁଛ ଯେ ଆମେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛୁ । ସର୍ବଦା ସେହି ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବହୁତ କମ୍ ସନ୍ତାନ ଯଥାର୍ଥ ଭାବେ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହେବ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ । କଳିଯୁଗରେ ଆସୁରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ । ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସୁରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ବଦଳି ହେଉଛି । ଏବେ ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛୁ । ମଝିରେ ଏକଥା ଭୁଲିଯାଇଥିଲୁ, ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁନର୍ବାର ଜାଣୁଛୁ ଯେ ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେହି ନିଜକୁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସନ୍ତାନ ବୋଲି କହିନଥା'ନ୍ତି । ସେଠାରେ ଦୈବୀ ସନ୍ତାନ ହେବେ । ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଆମେମାନେ ଆସୁରୀ ସନ୍ତାନ ଥିଲୁ । ଏବେ ଆମେମାନେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସନ୍ତାନ ହୋଇଛୁ । ଆମେ ସବୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀ ବି.କେ ଅଟୁ । ଏହି ରଚନା ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ କରିଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ସବୁ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସନ୍ତାନ ଅଟ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଏବେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ରାଜ୍ୟ ମିଳୁଛି । ଭବିଷ୍ୟତରେ ଆମେ ଦୈବୀ ସ୍ୱରାଜ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବୁ ଏବଂ ସୁଖୀ ହେବୁ । ବାସ୍ତବରେ ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ସୁଖର ଧାମ, କଳିଯୁଗ ହେଉଛି ଦୁଃଖର ଧାମ । ଏକଥା କେବଳ ତୁମେ ସଂଗମଯୁଗୀ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଜାଣୁଛ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସନ୍ତାନ ଅଟେ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛ — ବାବା ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ସିଏ ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି ନା । ନର୍କର ରଚୟିତା ତ ନୁହଁନ୍ତି । ତେବେ ତାଙ୍କୁ କିଏ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତା । ତୁମେ ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ — ବାବା ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ସିଏ ଆମମାନଙ୍କର ବହୁତ ମିଠା ବାବା ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ଆମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ କରାଉଛନ୍ତି, ଏହାଠାରୁ ବଡ କଥା ଆଉ କିଛି ନାହିଁ । ଏହାକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖିବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସନ୍ତାନ, ତେଣୁ ଆମ ଭିତରେ କୌଣସି ଆସୁରୀ ଅବଗୁଣ ରହିବା ଅନୁଚିତ୍ । ନିଜେ ହିଁ ନିଜର ଉନ୍ନତି କରିବାକୁ ହେବ । ବାକି ଆଉ କମ୍ ସମୟ ଅଛି, ଏବେ ଆଉ କୌଣସି ଭୁଲ୍ କର୍ମ କରିବା ଅନୁଚିତ୍ । ଏକଥା ଭୁଲିଯାଅ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଦେଖୁଛ ବାବା ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କର ଆମେ ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ଆମେମାନେ ଈଶ୍ୱର ପିତାଙ୍କ ନିକଟରେ ପଢୁଛୁ ଦୈବୀ ସନ୍ତାନ ହେବା ପାଇଁ, ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେତେ ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା କେବଳ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ଯାଇ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ଯେତେ ମନେ ପକାଇବ ସେତେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଅଜ୍ଞାନ କାଳରେ ଯେପରି କନ୍ୟାର ନିର୍ବନ୍ଧ ହେଲେ ସେହି ସ୍ମୃତି ସବୁ ଦିନ ପାଇଁ ଛାପି ହୋଇଯାଏ । ପିଲା ଜନ୍ମ ହେଲା ଏବଂ ସ୍ମୃତିରେ ରହିଗଲା । ଏହି ସ୍ମୃତି ତ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଏବଂ ନର୍କରେ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ । ପିଲାଟି କହିଥାଏ -- ଇଏ ମୋର ପିତା, ତେବେ ସେହିପରି ଇଏ ଆମର ବେହଦର ବାବା ଅଟନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି ତାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ମନରେ ଛାପି ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆମେ ପୁନର୍ବାର ଭବିଷ୍ୟତ ୨୧ ଜନ୍ମର ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛୁ । ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ସମ୍ପତ୍ତିର ହିଁ ସ୍ମୃତି ରହିଛି ।

ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ସମସ୍ତେ ଦିନେ ନିଶ୍ଚୟ ମରିବେ । ଜଣେ ହେଲେ ରହିବେ ନାହିଁ । ଯିଏ ଯେତେ ଅତି ପ୍ରିୟ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସବୁ ଚାଲିଯିବେ । ଏହା କେବଳ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଏବେ ବିନାଶ ହେଲା କି ହେଲା । ତେଣୁ ଏହା ବିନାଶ

ହେବା ପୂର୍ବରୁ ପୂରା ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେହେତୁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ, ସେଥିପାଇଁ ଅସରନ୍ତି ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା କହିଚାଲିଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ନିଜର ଜୀବନ ହୀରା ତୁଲ୍ୟ କର । ତାହା ହେଉଛି ଦୈବୀ ଦୁନିଆ ଏବଂ ଏହା ଆସୁରୀ ଦୁନିଆ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେତେ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ରହିଥାଏ । ସେସବୁ ସେହି ବାବା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏଠାକୁ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିଛ । ଏହିଠାରେ ତ ବସିଯିବାର ନାହିଁ । ଏପରି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ ଯେ ସମସ୍ତେ ଏକାଠି ରହିବେ କାହିଁକି ନା ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ସବୁ ବେହଦର ସନ୍ତାନ । ଏଠାକୁ ତୁମେମାନେ ବହୁତ ଉତ୍ସାହର ସହିତ ଆସୁଛ କହୁଛ, ଆମେ ବେହଦ ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଉଛୁ । ଆମେ ହେଉଛୁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସନ୍ତାନ । ଈଶ୍ୱରୀୟ ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ, ତେଣୁ ଆମେ କାହିଁକି ସ୍ୱର୍ଗରେ ନ ରହିବୁ । ଈଶ୍ୱର ପିତା ସ୍ୱର୍ଗ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି ନା । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସାରା ଦୁନିଆର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ରହିଛି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ଈଶ୍ୱର ପିତା ଆମକୁ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବାର ଯୋଗ୍ୟ କରାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରତି କଳ୍ପରେ କରୁଛନ୍ତି । ଜଣେ ହେଲେ କେହି ବି ମନୁଷ୍ୟ ନାହାଁନ୍ତି ଯିଏକି ଜାଣିଥିବେ ଯେ ଆମେ ହେଉଛୁ ଅଭିନେତା । ଯଦି ଈଶ୍ୱର ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ପୁଣି ଆମେ ଦୁଃଖୀ କାହିଁକି ? ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢୁଛେ କାହିଁକି ! ଆମେ ଆତ୍ମା ସବୁ ଭାଇ ଭାଇ ଅଟୁ ନା । ଭାଇ ଭାଇ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କିପରି ଲଢୁଛନ୍ତି । ଲଢେଇ କରି ପୁଣି ଶେଷ ହୋଇଯିବେ । ଏଠାରେ ଆମେମାନେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ନେଉଛୁ । ଭାଇମାନଙ୍କର ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କେବେ ହେଲେ ମତଭେଦ ରହିବା ଅନୁଚିତ୍ । ଏଠାରେ ତ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମଧ୍ୟ ଲୁଣ-ପାଣି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଭଲ ଭଲ ସନ୍ତାନମାନେ ମଧ୍ୟ ମତଭେଦରେ ରହୁଛନ୍ତି ମାୟା କେତେ ଜବରଦସ୍ତ । ଭଲ ସନ୍ତାନମାନେ ତ ବାବାଙ୍କର ମନେ ପଡିଥାନ୍ତି ନା । ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି କେତେ ସ୍ନେହ ରହିଛି । ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ନାହାଁନ୍ତି ଯାହାକୁ ସିଏ ମନେ ପକାଇବେ, ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧି ଇଆଡେ-ସିଆଡେ ଚାଲି ଯାଉଛି । କର୍ମଧନ୍ଦା ଆଦିରେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ଚାଲିଯାଉଛି । ମୋର ତ କୌଣସି କର୍ମଧନ୍ଦା ଆଦି ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କର ଅନେକ ଧନ୍ଦା ରହିଛି । ହେଲେ ମୋର ତ' ଗୋଟିଏ ଧନ୍ଦା । ମୁଁ କେବଳ ଆସିଛି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କରାଇବା ପାଇଁ । ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି କେବଳ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଅଟ । ସେ ଗଡ୍ ଫାଦର (ଈଶ୍ୱର ପିତା) ଅଟନ୍ତି ନା । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନେ ହେଲେ ତାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି । ହେଲେ ମାୟା ଛି-ଛି କରିଦେଇଛି । ଏବେ ବାବା ଫୁଲ ଭଳି କରାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ହିଁ ହେଉଛ ମୋର । ତୁମମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମୋର ମୋହ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଚିଠି ଲେଖୁନାହିଁ ତେଣୁ ଚିନ୍ତା ରହୁଛି । ଭଲ ଭଲ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ଚିଠି ଆସୁ ନାହିଁ । ଭଲ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ମାୟା ଏକଦମ୍ ଶେଷ କରିଦେଉଛି । ନିଶ୍ଚୟ ଦେହ-ଅଭିମାନ ରହିଛି । ବାବା କହି ଚାଲିଛନ୍ତି ନିଜର ଭଲମନ୍ଦ ତ ଲେଖ । ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ତୁମମାନଙ୍କୁ ମାୟା ହଇରାଣ ତ କରୁନାହିଁ ? ବାହାଦୂର ହୋଇ ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ ନା । ତୁମେମାନେ ଏବେ ଯୁଦ୍ଧ ଭୂମିରେ ଅଛ ନା । କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡିକୁ ଏପରି ଆୟତ୍ତ କରି ରଖିବା ଉଚିତ୍ ଯେପରି କିଛି ହେଲେ ଚଞ୍ଚଳ ନ ହେଉ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସବୁ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଆୟତ୍ତରେ ରହିବ । କୌଣସି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଚଞ୍ଚଳ ହେବା ଅନୁଚିତ୍ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ନାଁ ମୁଖର, ନା ହାତର, ନା କାନର... କୌଣସି ଚପଳତା ନଥାଏ । ସେଠାରେ କୌଣସି ଆବର୍ଜନା ଜିନିଷ ନଥାଏ । ଏଠାରେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କୌଣସି ଖରାପ ଅଭ୍ୟାସ ନ ରହୁ । କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ଆୟତ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ଭଲ ଭାବରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡିବ । ସମୟ ବହୁତ କମ୍ ଅଛି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ବହୁତ ଗଲା ଆଉ ଅଳ୍ପ କିଛି ଅଛି । ଏବେ ଆହୁରି କମ୍ ରହିଛି । ନୂଆ ଘର ହେଲେ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଥାଏ ନା — ବାକି ଅଳ୍ପ ସମୟ ଅଛି । ଏବେ ଏହା ତିଆରି ହୋଇଯିବ, ବାକି ଅଳ୍ପ କାମ ରହିଛି । ତାହା ହେଲା ହଦ, ଏହା ବେହଦର କଥା । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଇଛି ସେମାନଙ୍କର ହେଲା ବିଜ୍ଞାନର ବଳ ଆଉ ତୁମମାନଙ୍କର ହେଲା ଶାନ୍ତିର ବଳ । ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିର ବଳ ଏବଂ ତୁମର ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ବଳ । ବିଜ୍ଞାନର କେତେ ଉଦ୍ଭାବନ ହେଉଛି । ଏବେ ତ ଏପରି ବମ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ଘରେ ବସି ଛାଡିଦେବୁ ସାରା ସହର ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ପୁଣି ଏହି ସେନା, ଉଡାଜାହାଜ ଆଦି ମଧ୍ୟ କାମରେ ଆସିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ତାହା ହେଉଛି ବିଜ୍ଞାନର ବୁଦ୍ଧି । ତୁମମାନଙ୍କର ହେଉଛି ନୀରବତାର ବୁଦ୍ଧି । ସେମାନେ ବିନାଶ ପାଇଁ ନିମିତ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି, ଆଉ ତୁମେମାନେ ଅବିନାଶୀ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ନିମିତ୍ତ ହୋଇଛ ଏହାକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ଦରକାର ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବୁଝିପାରୁଛ ଯେ — ବାବା କେତେ ସହଜ ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ଯେତେ ଅହଲ୍ୟା, କୁବ୍ଜା ହେଲେ ମଧ୍ୟ ମାତ୍ର ଦୁଇଟି ଅକ୍ଷର ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ବାବା ଏବଂ ବର୍ସା ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି । ତେଣୁ ଯିଏ ଯେତେ ମନେ ପକାଇପାରିବ । ସବୁ ସଙ୍ଗ ଭୁଲି ଏକା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ନିଜ ଘର ପରମଧାମରେ ଥିଲି ସେତେବେଳେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତୁମେମାନେ ଡାକୁଥିଲ — ବାବା ଆପଣ ଆସିଲେ ଆମେ ସବୁ କିଛି ସମର୍ପଣ କରିଦେବୁ । ବାବା ଯେପରି ଧୋବା ହୋଇଗଲେ, ଧୋବାକୁ ପୁରୁଣା ଜିନିଷ ଦିଆଯାଇଥାଏ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ କ'ଣ ଦେବ ? ତୁମେ ଯାଙ୍କୁ (ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ) ତ ଦେଉ ନାହଁ । ଇଏ ମଧ୍ୟ ସବୁ କିଛି ଦେଇଦେଲେ । ଇଏ ବସି ଏଠାରେ ମହଲ ତିଆରି କରିବେ ନାହିଁ । ଏସବୁ ଶିବବାବାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ତାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ହିଁ କରୁଛନ୍ତି । ସେ ହିଁ କରିକରାଇଲାବାଲା ଅଟନ୍ତି, ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆପଣ ଆମ ପାଇଁ ଜଣେ ମାତ୍ର, ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ତ ବହୁତ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି । ବାବା ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ମୋ ପାଇଁ କେବଳ ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ଅଛ । ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି । କେତେ ଦେହର ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କର ସ୍ମୃତି ରହୁଛି । ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେତେ ପାରୁଛ ବାବାଙ୍କ ମନେ ପକାଅ, ଆଉ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଅ, ସ୍ୱର୍ଗ ରାଜ୍ୟର ଲହୁଣୀ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମିଳୁଛି । ଟିକେ ଖିଆଲ ତ

କର, କିପରି ଏହି ଖେଳର ରଚନା ହୋଇଛି । ତୁମେମାନେ କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପକାଇ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହେବା ସହିତ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହେଉଛ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବାସ୍ତବରେ ଅନୁଭବୀ ଅଟ । ମନୁଷ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ଭକ୍ତି ତ ପରମ୍ପରାରୁ ଚାଲି ଆସୁଛି । ବିକାର ମଧ୍ୟ ପରମ୍ପରାରୁ ରହି ଆସିଛି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ, ରାଧା-କୃଷ୍ଣଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସନ୍ତାନ ଥିଲେ ନା । ଆରେ ହଁ, ପିଲା କାହିଁକି ନଥିବେ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ପରସ୍ପରକୁ ଗାଳି ଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରୀମତ ମିଳୁଛି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରାଉଛନ୍ତି । ଯଦି ବାବାଙ୍କ କଥା ନ ମାନିବ ତେବେ କିପରି ହୋଇପାରିବ । ଏବେ ମାନ ବା ନ ମାନ । ସୁପୁତ୍ରମାନେ ତ ତୁରନ୍ତ ମାନିବେ । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସହଯୋଗୀ ନହେଲେ ନିଜର ହିଁ କ୍ଷତି କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଆସୁଛି । କେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଉଛି କେତେ ଖୁସି କରାଉଛି । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ପୂରା ବର୍ସା ନେବାରେ ହିଁ ମାୟା ଭୂଲ କରାଉଛି । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ତାର ସେହି ଫନ୍ଦାରେ ଫସିବା ଅନୁଚିତ୍ । ମାୟା ସହିତ ହିଁ ଲଢେଇ ହେଉଛି । ବହୁତ ବଡ-ବଡ ତୋଫାନ ଆସିବ । ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀଙ୍କୁ ମାୟା ଅଧିକ ଆକ୍ରମଣ କରିବ । ବଳବାନ ସହିତ ବଳବାନ ହୋଇ ଲଢିବ । ଯେପରି ବୈଦ୍ୟ ଔଷଧ ଦେଲେ ସବୁ ରୋଗ ବାହାରି ଆସିଥାଏ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ମୋର ହେଲେ ପୁଣି ସମସ୍ତେ ମନେ ପଡିବେ । ତୋଫାନ ଆସିବ, କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ବୁଦ୍ଧିର ଲାଇନ୍ ପରିଷ୍କାର ଥିବା ଦରକାର । ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ପବିତ୍ର ଥିଲୁ ପୁଣି ଅଧାକଳ୍ପ ଅପବିତ୍ର ହେଉଛୁ । ଏବେ ପୁଣି ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ଏହି ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ଦ୍ୱାରା ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଯେତେ ମନେ ପକାଇବ ସେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବ । ମନେ ପକାଇ ପକାଇ ତୁମେ ଘରକୁ ଚାଲିଯିବ । ଏଥିରେ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଅନ୍ତର୍ମୁଖତା ଆବଶ୍ୟକ । ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାରେ ରହୁଛି ନା । ଆତ୍ମା ହିଁ ପଢୁଛି । ଆତ୍ମାର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମା ବାବା ହିଁ ଆସି ଦେଉଛନ୍ତି । ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବା ପାଇଁ ଏତେ ଉଚ୍ଚ ଜ୍ଞାନ ତୁମେମାନେ ନେଉଛ । ମୋତେ ତୁମେମାନେ କହୁଛ — ପତିତ-ପାବନ, ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଶାନ୍ତିର ସାଗର । ଯାହା ମୋ ପାଖରେ ଅଛି ସେସବୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଦେଉଛି । କେବଳ ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିର ଚାବି ଦେଉ ନାହିଁ । ତା’ ବଦଳରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରାଉଛି । ସାକ୍ଷାତ୍କାରରେ କିଛି ହେଲେ ମିଳେ ନାହିଁ । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ପାଠପଢା । ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ତୁମମାନଙ୍କୁ ୨୧ ଜନ୍ମର ସୁଖ ମିଳୁଛି । ମୀରାଙ୍କ ତୁଳନାରେ ତୁମେମାନେ ନିଜର ସୁଖର ତୁଳନା କର । ସେ କଳିଯୁଗରେ ଥିଲେ, ସାକ୍ଷାତ୍କାର କଲେ ପୁଣି କ’ଣ ମିଳିଲା । ଭକ୍ତିର ମାଳା ହିଁ ଅଲଗା ଅଟେ । ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗର ମାଳା ଅଲଗା । ରାବଣର ରାଜତ୍ୱ ଅଲଗା ଏବଂ ତୁମର ରାଜତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ଅଲଗା । ଏହାକୁ ଦିନ, ତାହାକୁ ରାତି କୁହାଯାଉଛି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଯୋଗ ବଳ ଦ୍ୱାରା ନିଜର କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡିକୁ ଏପରି ବଶ କରିବାକୁ ହେବ ଯାହାକି କୌଣସି ଚଞ୍ଚଳତା ରହିବ ନାହିଁ । ସମୟ ବହୁତ କମ୍ ଅଛି ସେଥିପାଇଁ ଭଲ ଭାବରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ମାୟାଜିତ୍ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ବାବା ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି ତାକୁ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ହୋଇ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । କେବେ ହେଲେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲୁଣ-ପାଣି ହେବାର ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ନିଜର ଭଲ ମନ୍ଦ ସମାଚାର ନିଶ୍ଚୟ ଦେବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ:- ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାକୁ ଭଟକିବାରୁ ବା ଭିକାରୀ ପଣିଆରୁ ମୁକ୍ତ କରୁଥିବା ନିଷ୍କାମ ଦୟାଳୁ ହୁଅ ।

ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ନିଷ୍କାମ ଦୟାଳୁ ଅଟନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ଦୟାର ସଂକଳ୍ପ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଆତ୍ମିକ ରୂପ ବା ଆତ୍ମାର ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ସ୍ମୃତିକୁ ଆସିଯିବ । ସେମାନଙ୍କର ଦୟାର ସଂକଳ୍ପ ଦ୍ୱାରା ଭିକାରୀ ସଦୃଶ ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ ସର୍ବ ସମ୍ପତ୍ତିର ଝଲକ ଦେଖାଯିବ ଅର୍ଥାତ୍ କ୍ଷଣିକ ଦର୍ଶନ ହୋଇଯିବ । ଏଣେତେଣେ ଭଟକୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତି ବା ଜୀବନମୁକ୍ତି ରୂପକ କୂଳ ବା ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳ ସମ୍ମୁଖରେ ଦେଖାଯିବ । ସେମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା ସୁଖକର୍ତ୍ତା ହେବାର ପାର୍ଟ କରିବେ, ଦୁଃଖୀ ଆତ୍ମାକୁ ସୁଖୀ କରିବାର ଉପାୟ ବା ବିଧି ସଦାସର୍ବଦା ସେମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଯାଦୁର ଚାବୀ ଭଳି ରହିଥିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସେବାଧାରୀ ହୋଇ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥ ସେବା କର ତେବେ ସେବାର ମେୱା ଅର୍ଥାତ୍ ଫଳ ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****